

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Gabriely Vršanské v právní věci žalobce: **V. L. D.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem v Praze, nám. Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2013, č. j. **MV-91468-3/SO-2013**,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v zákonem stanovené lhůtě podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2013, č. j. MV-91468-3/SO-2013, kterým byl potvrzen výrok I. a II. rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 8. 6. 2013, č. j. OAM-2064-23/ZR-2012, jímž bylo podle ustanovení § 87l odst. 1 písm. b), c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „zákon o pobytu“), žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu a stanovena lhůta 30 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území ČR, neboť by žalobce při pobytu na území státu mohl

ohrožit bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek a současně se účelově prohlášeným otcovstvím dopustil obcházení zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu.

Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný shodně se správním orgánem I. stupně porušili ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť neuvedli konkrétní přezkoumatelné důvody, pro které ze strany žalobce hrozí nebezpečí ohrožení bezpečnosti nebo závažné narušení veřejného pořádku. Správní orgány v odůvodnění svého rozhodnutí pouze „opisují“ text ustanovení § 87 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu, aniž by konkrétní důvody jakkoli specifikovaly. Žalovaný nepřihlédl k faktu, že dne 2. 11. 2013 (9 dnů po vydání žalobou napadeného rozhodnutí) uplynula platnost zákazu vstupu žalobce na území Polské republiky, protože nebyla dána trvalost nebezpečí spočívajícího v tom, že by žalobce mohl při svém pobytu na území ČR ohrožit bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, když rozhodnutí o vyhoštění a zákazu vstupu na území Polské republiky bylo vydáno již 6. 10. 2010. Žalobce dále namítal, že správní orgány nepostupovaly v souladu s čl. 25 odst. 2 Úmluvy o provedení Schengenské dohody, neboť z jejich rozhodnutí není zřejmé, že s orgány Polské republiky konzultovaly existenci dostatečných důvodů pro zrušení pobytu žalobce. Žalobce rovněž poukázal na nedostatek rozhodnutí správního orgánu I. stupně spočívající v absenci výčtu provedených důkazů, v důsledku čehož není zřejmé, jaké důkazy správní orgán I. stupně prováděl. Proti důvodům zrušení pobytu dle § 87 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu, žalobce namítal, že žalovaný učinil závěr o účelovosti prohlášení otcovství žalobce k nezletilé M. D., pouze na základě zprávy sociální pracovnice Magistrátu města Liberec, Odboru sociální péče ze dne 5. 9. 2012 a sám neprovedl žádný důkaz k prokázání účelovosti prohlášení otcovství.

Ze shora uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud zrušil rozhodnutí žalovaného a stejně tak rozhodnutí správního orgánu I. stupně a uložil žalovanému zaplatit mu náklady řízení.

Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost a v plném rozsahu odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný poukázal na nesoučinnost žalobce v průběhu správního řízení, když žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně neodůvodněné odvolání, které nedoplnil ani přes výzvu správního orgánu k odstranění vad podání, ačkoliv mu výzva byla řádně doručena.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný vyslovili s takovýmto postupem soudu souhlas.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třicet dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout

toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl soud k závěru, že žaloba z části důvodná.

Soud se nejprve zabýval námitkami směřujícími k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí ve vztahu k absenci konkrétních důvodů, pro které ze strany žalobce hrozí nebezpečí ohrožení bezpečnosti nebo závažné narušení veřejného pořádku.

Z žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný vycházel z informací získaných od orgánů Polské republiky, které informovaly [vložením záznamu do Schengenského informačního systému (dále jen „SIS“)] o tom, že žalobce je osobou se zákazem vstupu do schengenského prostoru. Z odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů přitom vyplývá, že záznam o žalobci byl do SIS vložen na základě rozhodnutí Malopolského vojvody č. j. WO.V.5143-1-16-10, ze dne 6. 10. 2010, kterým bylo rozhodnuto o vyhoštění žalobce, neboť žalobce překročil státní hranici Polské republiky bez platného pasu a pobýval na území Polské republiky, ačkoliv měl vysloven zákaz vstupu na území Polské republiky. Správní orgány shodně konstatovaly, že žalobce opakovaně nelegálně překračoval státní hranice Polské republiky i přes skutečnost, že mu zde byl zakázán pobyt. Žalovaný na str. 5 (ve spojení se str. 2) odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně konkrétně odůvodnil, že trvá nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, když konstatoval, že se žalobce dopustil opakovaně závažného protispolečenského chování na území Polské republiky (nezákonná práce, nezákonný pobyt, překračování státní hranice bez víza a platného dokumentu), které představuje kontinuální nerespektování platných zákonů žalobcem a přitom trvá důvodné nebezpečí obdobného chování. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně (viz str. 4 napadeného rozhodnutí, viz str. 3 rozhodnutí správního orgánu I. stupně) vyplývá, že tento při rozhodování reflektoval i aktuální chování žalobce v průběhu správního řízení, kdy tento odmítl poskytnout součinnost při zjišťování rozhodných skutečností (zjišťování rodinných a osobních poměrů), nedoplnil své blanketní odvolání ani ve lhůtě následně stanovené žalovaným. Při posuzování osobních poměrů žalobce a jeho chování bylo žalovaným zjištěno, že i v českých registrech má záznamy o přestupcích, kdy se jednalo o neoprávněný pobyt na území bez víza a pozdní nahlášení adresy (viz str. 5 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

Soud považuje úvahy žalovaného za dostatečně odůvodňující jeho právní názory a konstatuje, že nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí v tomto směru neshledal.

Podle ust. § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie, a je zařazen do informačního systému smluvních států, a příslušný orgán, který držitele povolení k trvalému pobytu do tohoto systému zařadil, poskytne dodatečné informace, po jejichž vyhodnocení lze mít za to, že trvá důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území

jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

Úvahy správních orgánů jsou konformní s výkladem pojmu veřejný pořádek, jak se jím opakovaně zabývaly správní soudy ve své judikatuře, např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, sp. zn. 7 As 112/2011, www.nssoud.cz, z něhož vyplývá, že „Veřejný pořádek pro účely § 87k odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, zahrnuje krom norem právních také normy morální, sociální, politické, případně náboženské, přičemž pro naplnění dispozice tohoto ustanovení postačuje jejich porušení nižší intenzity, je-li dostatečně závažné ve vztahu k důsledkům plynoucím ze zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu. Takovým porušením tak může být i nemorální jednání napadající sám účel zákona o pobytu cizinců na území České republiky, tedy i snaha o získání povolení k trvalému pobytu na základě účelově učiněného prohlášení o uznání otcovství. Toto jednání je samo o sobě narušením veřejného pořádku, které navíc zakládá pro účely § 87k odst. 1 písm. b) citovaného zákona důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl v budoucnu narušit veřejný pořádek závažným způsobem.“

Na základě shora uvedené judikatury ve vztahu k případu žalobce lze konstatovat, že jedním ze zájmů společnosti je respektování právního řádu. Právě respekt adresátů právních norem k závazným pravidlům právního řádu se projevuje v zachování veřejného pořádku. Porušováním právních norem tedy dochází i k narušení veřejného pořádku. Žalobcova opakovaná porušování právního řádu svědčí o tom, že nešlo o jednorázový exces, ale naopak se jednalo o dlouhodobou neochotu respektovat základní pravidla chování platná jak na území Polské republiky, tak ČR. Takovýto přístup žalobce bezpochyby nezakládá důvodnou pochybnost o tom, že se žalobce nadále podobného jednání dopouštět nebude. Udělení trvalého pobytu totiž značí, že je žadatel ve společnosti dostatečně integrován, což nelze tvrdit o osobě, která opakovaně porušuje základní pravidla této společnosti jednáním spočívajícím v narušování územní integrity státu, nelegální práci a pobytem. Správní orgány své rozhodnutí postavily na řádně zjištěném skutkovém stavu a vyvodily z něj závěr o stále trvajícím (aktuálním) nebezpečí opakování chování, když současně zohlednily individuální okolnosti života žalobce s přihlédnutím k jeho celkové životní situaci, přičemž úvahy, které je k uvedenému závěru vedly, dostatečně popsaly v odůvodnění svých rozhodnutí.

Při posuzování důvodnosti žalobní námitky ve vztahu nejasnosti, zda správní orgány ČR a Polské republiky konzultovaly existenci důvodů pro zrušení trvalého pobytu žalobce v ČR je třeba vyjít ze toho, že ke zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu stačí, jestliže je na základě informací získaných ze SIS zjištěno, že cizinci byl v jiném členském státě EU udělen zákaz vstupu do schengenského prostoru a toto zjištění je v následně vedeném konzultačním řízení prováděném podle čl. 25 odst. 2 Úmluvy k provedení Schengenské dohody ověřeno co do důvodů a platnosti záznamu, popř. dalších okolností významných pro vydání rozhodnutí. Je přitom plně na uvážení správního orgánu, zda takto získané informace vyhodnotí jako dostatečný důvod k odnětí dříve vydaného povolení k pobytu. Správní orgán není při tomto posouzení vázána názorem druhé smluvní strany, se kterou je konzultační řízení vedeno. Ze správního spisu vyplývá, že v rámci konzultačního řízení podle čl. 25 odst. 2 Úmluvy k provedení Schengenské dohody, poskytly polské orgány informace (včetně kopií rozhodnutí) o tom,

že již dne 9. 1. 2008 bylo vydáno Malopolským vojvodou pravomocné rozhodnutí o vyhoštění žalobce č.j. SO.VI.5143-1-56-07, neboť žalobce nezákonně pobýval a pracoval na území Polska a překročil polskou hranici bez platného víza, popř. jiného dokumentu jej opravňujícího k pobytu na území Polska. Dne 6. 10. 2010 bylo vydáno Malopolským vojvodou pod č.j. WO.V.5143-1-16-10 další rozhodnutí o vyhoštění žalobce, a to ze shodných důvodů, když žalobce překročil státní hranici Polské republiky bez platného pasu a pobýval na území Polské republiky, ačkoliv měl vysloven zákaz vstupu na území Polské republiky. Žalobce tak zcela pominul informace o konzultačním řízení uvedené v odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů (viz např. str. 2 první odstavce rozhodnutí č. j. OAM-2064-23/ZR-2012). Na tomto místě je nutno zdůraznit, že průběh konzultačního řízení prováděného podle čl. 25 odst. 2 Úmluvy k provedení Schengenské dohody není přitom touto úmluvou nijak upraven, a již z tohoto důvodu nemá cizinec (žalobce) veřejné subjektivní právo požadovat, aby konzultační řízení probíhalo určitým způsobem. Soudu s ohledem na uvedené konstatuje, že nelze přisvědčit žalobcem učiněnému závěru o tom, že správní orgán I. stupně nekonzultoval důvody pro zrušení pobytu s orgány Polské republiky, a proto nelze jím uplatněnou námitku pokládat za důvodnou.

V rámci vypořádání žalobních námitek soud konstatuje, že správní orgány obou stupňů v odůvodnění vydaných rozhodnutí uvedly důvody výroku rozhodnutí, prezentovaly podklady pro jejich vydání a uvedly i úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Je sice pravdou, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně neobsahuje žalobcem požadovaný „výčet provedených důkazů“, ale provedené důkazy jsou identifikovány v textu odůvodnění rozhodnutí (např. str. 2, 3 odůvodnění), přičemž současně nelze pominout, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rozhodnutí odvolací tvoří jediný celek. Správní řád, který v ust. § 68 odst. 3 definuje náležitosti správního rozhodnutí, stanoví správnímu orgánu povinnost uvést v odůvodnění důvody výroku nebo výroků rozhodnutí a podklady pro jeho vydání, avšak nestaví povinnost správního orgánu uvést výčet provedených důkazů, ve smyslu soupisu podkladů rozhodnutí. Postup správního orgánu, kdy tento popsal podklady pro rozhodnutí v textu odůvodnění rozhodnutí, spolu se skutkovými zjištěními, která z těchto podkladů čerpal, proto nelze považovat za vadu rozhodnutí.

Rovněž námitce žalobce spočívající v porušení § 3 správní řádu správními orgány tím, že učinily závěr o účelovosti prohlášení otcovství žalobce k M. D. výlučně ze zprávy pracovnice Magistrátu města Liberec, Odboru sociální péče, ze dne 5. 9. 2012, soud nemohl přisvědčit.

Podle § 3 správní řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Při posuzování této zásadní tvrzené vady řízení vycházel soud z toho, že v řízení o zrušení povolení žalobce k trvalému pobytu, zahájeném správním orgánem z moci úřední, vedeném na podkladě § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, byly v rámci prošetřování osobních poměrů žalobce zjištěny skutečnosti, odůvodňující postup upravený § 87 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu. Podle uvedeného ustanovení zákona, *ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže se držitel tohoto povolení dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu, zejména pokud účelově*

uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství. Při posouzení důvodnosti této žalobní námitky vycházel soud z obsahu správního spisu, ze kterého zjistil, že dne 20. 9. 2012 správní orgán I. stupně oznámil žalobci zahájení řízení z moci úřední o zrušení jeho povolení k trvalému pobytu podle ust. § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu. Z registru CIS správní orgán I. stupně zjistil, že žalobce je zapsán v rodném listě jako otec M. D., nar. „X“, státní příslušnice ČR, přičemž právě na základě této skutečnosti mu byl povolen trvalý pobyt na území republiky. Na žádost správního orgánu I. stupně provedl Magistrát města Liberec, Odbor sociální péče, v září 2012 šetření u matky nezletilé, M. D., v jejím bydlišti. Ze zprávy podané dne 6. 9. 2012 správnímu orgánu I. stupně vyplývá, že matka nezletilé uvedla, že se žalobcem nikdy nevedli společnou domácnost, nikdy společně o nezletilou nepečovali. Žalobce se nikdy nepodílel na výchově ani finančním zabezpečení nezletilé, s kterou se nestýká, ani ji žádným způsobem nekontaktuje. Výživné na nezletilou nikdy neplatil. Matka rovněž sdělila, že žalobce není biologickým otcem nezletilé, po vzájemné dohodě s žalobcem souhlasným prohlášením určili otcovství k nezletilé, aby žalobce získal trvalý pobyt na území ČR, za což matce nezletilé zaplatil částku 3.000,- Kč. Dne 27. 9. 2012 oznámil správní orgán I. stupně žalobci rozšíření zahájeného řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu ve vztahu k ustanovení § 87l odst. 1 písm. c) zákona o pobytu, žalobce byl současně poučen o svých procesních právech. V průběhu vedeného řízení správní orgán dne 4. 10. 2012 předvolal matku nezletilé k výsledku na 31. 10. 2012, tato však předvolání nepřevzala a k výsledku se nedostavila. Dne 8. 10. 2012 správní orgán I. stupně vyrozuměl žalobce o provedení úkonu – předvolání M. D., včetně určení data a času výsledku. Dne 4. 10. 2012 bylo správnímu orgánu I. stupně elektronickým podáním oznámeno převzetí právního zastoupení a předána žádost o nahlédnutí do spisu. Dne 15. 10. 2012 správní orgán předvolal M. D. opětovně k výsledku na 30. 10. 2011 a dne 17. 10. 2012 opětovně vyrozuměl žalobce o jejím předvolání. Předvolání bylo matce nezletilé doručeno vhozením do schránky, k výsledku se matka nedostavila. Dne 8. 11. 2012 správní orgán I. stupně opakovaně předvolal M. D. k výsledku na 5. 12. 2012, o předvolání vyrozuměl cestou právního zástupce žalobce, a to dne 15. 11. 2012. Zástupce žalobce potvrdil převzetí vyrozumění a požádal o stanovení nového termínu z důvodu kolize s hlavním líčením v jiné věci. M. D., které bylo předvolání k výsledku doručeno uložením, se k výsledku nedostavila. Dne 8. 2. 2013 správní orgán I. stupně nařídil předvedení M. D. k výsledku na 28. 2. 2013. Toto předvedení nebylo úspěšné, neboť jmenovaná se na udané adrese již nezdržovala, nová adresa jmenované zjištěna nebyla. Dne 8. 3. 2013 správní orgán I. stupně předvolal žalobce k výsledku na den 16. 5. 2013. Dne 2. 5. 2013 sdělil zástupce žalobce správnímu orgánu I. stupně, že se žalobce k dané věci vyjadřovat nehodlá a správní orgán si nemůže výsledek účastníka vynucovat. K výsledku dne 16. 5. 2013 se žalobce nedostavil. Dne 20. 5. 2013 byl žalobce prostřednictvím svého zástupce vyrozuměn o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce této možnosti nevyužil. Dne 8. 6. 2013 bylo vydáno správním orgánem I. stupně rozhodnutí č. j. OAM-2064-23/ZR-2012, proti kterému podal žalobce prostřednictvím svého zástupce dne 27. 6. 2013 odvolání s tím, že toto ve lhůtě 15 dnů odůvodní. Výzvou ze dne 28. 6. 2013, doručenou zástupci žalobce dne 4. 7. 2013, vyzval správní orgán žalobce, aby ve lhůtě 5 dnů od doručení výzvy odstranil vadu podání – odůvodnil podané odvolání. Žalobce ve stanovené lhůtě ani později odvolání nedoplnil.

Při posuzování tvrzené procesní vady soud vycházel z *ust. § 50 odst. 1 správního řádu, podle kterého mohou být podklady pro vydání rozhodnutí zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.*

Podle ust. § 50 odst. 4 správního řádu pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.

Podle ust. § 51 odst. 1 správního řádu lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek. Podle § 51 odst. 2 správního řádu o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Tuto povinnost nemá správní orgán vůči účastníkovi, který se vzdal práva účasti při dokazování.

Soud ve shodě s právním názorem žalovaného i správního orgánu I. stupně, akceptuje právo správního orgánu využít ke zjištění stavu věci všech vhodných důkazních prostředků. Za takovýto způsobilý důkazní prostředek je třeba pokládat i listinu vydanou Magistrátem města Liberec, opatřenou otiskem úředního razítka, obsahující podání zprávy o výsledcích šetření provedeného k žádosti správního orgánu I. stupně, která ve smyslu *ust. § 53 odst. 3 správního řádu, potvrzuje autenticitu prohlášení orgánu, který ji vydal a nebude-li dokázán opak, je jí přiznána i vlastnost potvrzovat pravdivosti všeho toho, co je v ní osvědčeno či potvrzeno.* Situace, kdy se z důvodu nesoučinnosti svědkyně a žalobce samého, nepodařilo ověřit uváděné skutečnosti přímo výsledkem svědkyně, resp. žalobce, nemůže sama o sobě způsobit nevyužitelnost takového důkazního prostředku.

Žalobce namítal, že správní orgán zjistil skutkový stav věci – účelovost prohlášení otcovství žalobce k nezletilé M. D., pouze ze zprávy Magistrátu města Liberec, Odboru sociální péče, podané dne 6. 9. 2012, kterou připodobňuje úřednímu záznamu, zřejmě veden znalostí judikatury Nejvyššího správního soudu, týkající se využitelnosti úředního záznamu k dokazování v přestupkovém řízení, kdy např. v rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, publikovaný pod č. 1856/2009 NSS, www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že „[v] přestupkovém řízení správní orgán rozhoduje o vině přestupce a o trestu za přestupek; zkoumá se tu tedy oprávněnost trestního obvinění v širším slova smyslu, jak je chápe č. l. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována pod č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“). Jak judikatura opakovaně dovodila, platí pro správní trestání obdobné principy jako pro trestání soudní, a v řízení o přestupku je na místě analogicky aplikovat pravidla stanovená trestním právem, pokud samotný předpis správního práva vůbec neřeší spornou otázku a analogie není k újmě účastníka řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 27/2008 – 67, publikován na www.nssoud.cz). Možnosti použití úředního záznamu k dokazování jsou velmi přesně vymezeny právě v trestním řádu (§ 158 odst. 5 trestního řádu): úřední záznam, v němž je zachyceno vysvětlení osoby získané před zahájením trestního stíhání, neslouží jako důkazní prostředek (s výjimkou podle § 314d odst. 2 trestního řádu), nýbrž jen jako podklad k úvaze, zda osoba, která vysvětlení poskytla, má být vyslechnuta jako svědek. I pro správní orgán rozhodující v přestupkovém řízení tedy platí, že obsahem úředního záznamu je jen jakási předběžná informace o věci,

která slouží správnímu orgánu ke zvážení dalšího postupu. Jak správně uvádí krajský soud, dokazování nemůže spočívat pouze na úředních záznamech, je-li možné vyslechnout ve věci svědka (...). Správní orgán je naopak povinen shromáždit tolik důkazních prostředků, kolik je třeba k vyvrácení pochybností a k tomu, aby byly okolnosti spáchání domnělého přestupku postaveny najisto.“ V nyní posuzovaném případě se však jedná o odlišnou situaci, než na kterou mířilo výše citované rozhodnutí č. j. 1 As 96/2008 – 115, kdy se zejména nejedná o správní trestání. Zde soud považuje za nutné zdůraznit, že analogii použití trestního práva i Nejvyšší správní soud důsledně spojuje pouze s řízením přestupkovým, nikoli obecně se správním řízením. Judikatura se výslovně odkazuje na vyloučení úředního záznamu jako důkazního prostředku upraveného trestním řádem, který však dle názoru soudu nelze aplikovat i v dalších správních řízeních. Správní řád sám nestanoví správnímu orgánu kritéria hodnocení důkazů z hlediska věrohodnosti (vyjma již zmiňovaného ust. § 53) ani počet a druh důkazních prostředků, které je povinen využít v konkrétním řízení, ale stanoví mu povinnost zjistit stav věci, v němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Za situace, kdy žalobce sice namítá, že byl skutkový stav zjištěn nedostatečně, ovšem ani ve správním řízení, ani v podané žalobě nijak nezpochybňuje naplnění skutkové podstaty uvedené v ust. § 87l odst. 1 písm. c) zákona o pobytu a neuvádí argumenty, které by mohly zpochybnit zjištěné skutečnosti odůvodňující závěr o účelovosti prohlášení otcovství k nezletilé M. D., nelze považovat postup správních orgánů při dokazování za chybný, když je zřejmé, že v řízení nevznikly důvodné pochybnosti o stavu věci. Zde soud zdůrazňuje, že shora uvedeným důkazním prostředkem nemá být vyvrácena pravost, resp. správnost úřední listiny, kterou nepochybně je rodný list nezletilé M. D. a podstatou věci není ani zjišťování zda cizinec je nebo není biologickým otcem nezletilé, ale zda v daném případě došlo prohlášením otcovství ke zneužití práva, tedy že existoval úmysl obejít zákon o pobytu cizinců za účelem získání pobytového oprávnění.

Správní orgán I. stupně i žalovaný dospěli k závěru, že žalobce se dopustil obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat povolení k trvalému pobytu tím, že účelově uznal otcovství k nezletilé M. D. Matka nezletilé se k okolnostem určení otcovství žalobce souhlasným prohlášením vyjádřila před jiným správním orgánem (který o tomto sepsal zprávu), kde uvedla, že prohlášení otcovství žalobce k nezletilé bylo vedeno výlučně snahou o získání povolení k trvalému pobytu žalobce a bylo sjednáno za úplatu 3.000,- Kč. Tyto okolnosti se staly podkladem pro posouzení naplnění důvodů pro zrušení povolení k trvalému pobytu žalobci, za situace, kdy žalobce od doby zahájení řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu neuváděl žádné skutkové okolnosti, které by vylučovaly existenci důvodu pro zrušení povolení k trvalému pobytu ve smyslu § 87l odst. 1 písm. c) zákona o pobytu, ani okolnosti, které by alespoň existenci těchto důvodů zpochybňovaly. Žalobce se v řízení omezil výlučně na formálně procesní kroky, přes výzvu správního orgánu, ani nevyužil svého práva přiznaného ust. § 36 odst. 3 správního řádu a nevyjádřil se k podkladům před vydáním rozhodnutí. Dne 27. 6. 2013 podal pouze blanketní odvolání do prvoinstančního rozhodnutí, aniž uvedl jakékoli skutečnosti, které by v hmotněprávní rovině mohly přivodit nezákonnost vydaného prvoinstančního rozhodnutí a které by mohly vyvrátit existenci důvodů pro zrušení povolení k trvalému pobytu.

Zde soud připomíná, že ani v podané žalobě neuplatnil žalobce žádné skutečnosti, které by věcně vyvracely závěry správních orgánů o účelovosti uznání otcovství, pouze se nově dovolával procesních vad řízení.

Žalobní námitku směřující na porušení ust. § 3 správního řádu soud proto neshledal důvodnou, když z obsahu spisu je zřejmé, že správním orgánům v průběhu řízení opodstatněně nevznikly pochybnosti o zjištěném stavu věci, s ohledem na pasivitu žalobce po celou dobu správního i soudního řízení.

Žalovaný správní orgán v rámci odůvodnění svého rozhodnutí nemohl reagovat na žalobcem vytýkané vady řízení, neboť s ohledem na skutečnost, že žalobce podal pouze blanketní odvolání, které nedoplnil ani k výzvě žalovaného, nemohl předjímat námitky, které by mohly být, s ohledem na dosavadní postup žalobce v řízení (resp. jeho nečinnost), v budoucnu uplatněny. Jen pro úplnost soud dodává, že správní orgány se dostatečně zabývaly i otázkou přiměřenosti vydávaného rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce. Žalovaný správní orgán v této souvislosti neporušil ani ust. § 89 odst. 2 správního řádu, neboť přezkoumával soulad napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupě a řízení, které tomuto rozhodnutí předcházelo, se správními předpisy, když pro jejich absenci, nemohl napadené rozhodnutí přezkoumat v rozsahu námitky uvedených v odvolání. Vzhledem k tomu, že v odvolání žalobce neuváděl žádné námitky, žalovaný správní orgán na základě úsudku, že veřejný zájem si nežadá širší přezkum rozhodnutí správního orgánu I. stupně rámec zákonného přezkumu nepřekračoval.

Na základě shora uvedeného právního posouzení námitky žalobce dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. výrokem I. rozsudku zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, a navíc je ani nepožadoval.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 14. října 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová